Formanden nævnte i sin tale, at vi i denne kongresperiode har været igennem 12 store forlig. Jeg mindes ikke noget forlig, som ikke har været udsat for kritik, hvornår det så end er indgået. I dag taler vi med megen vemod om Kan- slergadeforliget i 1953, men hvor mange tænker i dag på, at DsU'erne dengang gik i protestmarch til Stauning.

Jeg gætter vist ikke meget galt, når jeg siger, at hver gang vi er i gang med forhandlinger om et kriseforlig, lyder der suk fra mange af vore aktive ved tanken om, at man atter engang skal ud og tage skrub. Høre på utilfredse medlemmer. Besvare spørgsmål og forsvare beslutninger.

Jeg rammer vist heller ikke meget ved siden af ved at sige, at enhver aktiv af og til an henfalde til at ønske den situation, hvor det er os, der er angriberen, hvor vi kan vende hele skytset mod andre og selv gå ram forbi.

Den rolle ser vi ofte andre spille. Tag DKP'eren på arbejdspladsen eller tag Fremskridtsmanden, man møder. Det er i virkeligheden to alen ud af eet stykke. Fælles for dem er, at de er behageliget fri for ansvar. Og fælles for dem er, at de er uden nogen som helst politisk indflydelse. Hvor

mange frustrerede fra venstrefløjen har ikke efterhånden meldt sig ind hos os, fordi de fandt ud af, at uden at se resultater, måtte man enten søge det postitive eller blive enøjet fanatiker. Og vi ser, hvordan sekteriske partier i deres celler forsøger at opbygge hinanden, mens hverdagen pulserer forbi udenfor.

Jeg nævner dette her, fordi vi af og til kan have behov for at klargøre vor situation sammenlignet med den rolle, vi ser andre politiske bevægelser spille.

Først og fremmest gøre sig klart, at det er sågu svært at være aktiv socialdemokrat. For i modsætning til de andre virker vi i hverdagen med alle de problemer, det giver os.

Det er den aktive socialdemokrat, der skal tage stødet og som ofte tænker, at gid de var her, som lavede det eller det forlig.

Når vi er landets største parti - og når vi kan mobilisere langt de fleste aktive, mon det så ikke hænger sammen med, at vi ikke er ligegyldige for nogen. Værst af alt er andres ligegyldighed. Det ville være begyndelsen til enden for vort parti, hvis de borgerlige partier holdt op med at angribe os. Eller hvis partierne til venstre for os lod os i fred, fordi de havde manipuleret os ind i deres spil. Det, som vi oplever og det, som kan give os problemer er, at vi er omfattet af det modsatte af ligegyldighed. Vi

står der midt i blæsten og det forudsætter et ikke ringe mod. Men det igen er med til at skabe tilliden til os.
Siden den første socialdemokratiske regering i 1924 har vi levet med kompromisset. Hvis vi mener noget med at være demokrater, må vi acceptere kompromisset. Ikke sådan, at vi for enhver pris selv skal være med. Men acceptere det i erkendelse af, at når vi er med, så må vi også slå af på vore krav.
Når man ikke til daglig står på en almindelig arbejdsplads, er det måske nok for let at sige, at vi ikke har nogen som helst grund til at dukke hovedet, hvad man uvilkårligt vil gøre, når man skal forsvare sig. For sandheden er jo den, at vi nok om samfundet kan sige, at vi tager et væsentligt ansvar for dets udvikling gennem de senere generationer.
Men det er samtidig et samfund, som vi på mange områder er utilfredse med. Hvad vi vil med det, skal vi sammen formulere på denne kongres.
Derfor er det ikke et spørgsmål om, at vi kun skal forsvare. Hvis vi ønsker at se nogle af vore langsigtede krav gjort til virkelighed, må vi tværtimod forstærke vor offensive holdning. Stå op mod de golde holdninger, hvor vanskeligt det end kan være.
Og hvad er resultatet af, at vi har kunnet magte alt dette derude i marken. Intet parti, der i de senere år har haft kongres, er i den grad i centrum af opmærksomheden som denne. Det er fordi man har forventninger til os. Fordi man har tillid til os. Forvi vi er partiet, der tør.
har tillid til os. Fordi vi er partiet, der tør.